

— Ще заминавате, съръ?

— Преди малко получихъ много неприятни вѣсти отъ кралица Маргарита. Оберто Биандрате се завърналъ въ Тесалоника, както ви казахъ вече, и почналъ да я притѣснява, да се държи по-дръзко и предизвикателно отъ всѣкога. Ще отида лично да оправя най-сетне тази противна история. Непримирими и злопаветни люде излѣзоха тия ломбарди. Заради своето честолюбие сѣ готови да провалтъ цѣлата латинска източна империя... Какво има, Мария?

— О, безъ васъ е тѣй самотно и тѣжно, съръ... Ще се бавите ли много?

Императорътъ помисли малко. Следъ това весело се засмѣ.

— Какво ще кажете, ако ви взема съ себе си? Едча хубава разходка. Ще пътуваме по море. Вие ще се разлѣчете. Ще поправите и здравето си. Да. Решено. Нали ще дойдете въ Тесалоника? Тукъ ще оставимъ за баилъ — Евстахий.

Да замине... Далече отъ душнитѣ и злокобни палати на василевситѣ. Далече отъ златнитѣ покои, опръскани съ толкова кръвъ, пълни съ толкова предателски сѣнки... Отъ мората на безсѣнни нощи... Отъ ека на клетвата, която я горѣше день и нощъ. Въ града на Светеца-войникъ, на покровителя на Асѣновския родъ... Можеби Чудотворецътъ щѣше да ѝ помогне, да я спаси отъ мрака, който я обгрѣщаше.

Бледенъ, радостенъ лѣчъ проясни замисленото ѝ чело:

— Да. Искамъ да дойда. Ще дойда.

29.

Срѣдъ това румено и свѣтло лѣто, напоено съ ярки зари и ведри небеса, днитѣ минаваха въ непрестанни тържества. Графъ Биандрате посрещна съ небивали почестия своитѣ сюзерени, отдаде имъ всички дължими церемонии, устрой турнири и шествия, народни игри, увеселения, богати трапези. Мария се увлѣче въ ловъ и танци, пѣсни и забави. Сякашъ искаше презъ това лѣто да изживѣе наведенъжъ цѣлия си животъ. Тѣй весела и безгрижна никой не